

Tydeliggørelse af Meningen. Forholdet er nemlig det, at denne Paragraf, der er hentet fra den ældre Proceskommissions Udkast (se dettes § 466), i dette først og fremmest havde Hensyn til samme Udkasts § 461, der hjemlede en almindelig Adgang til at gøre Udlæg i faste Ejendomme paa anden Maade end ved Udlæg til Forauktionering, idet den nemlig lød saaledes: „Domhaveren kan søge Fyldestgørelse i Frugterne og Indtægterne af faste Ejendomme paa den Maade, at Ejendommen ved Fogdens Foranstaltning administreres til hans Fordel, og Indtægterne af den benyttes til hans Dækning paa samme Maade som ellers de ved Tvangsauktion indvundne Pengebeløb“. Denne Paragraf blev imidlertid udstemt af den sidste Proceskommission og er i Overensstemmelse dermed ikke optaget i det i forrige Samling forelagte Forslag eller i nærværende Forslag. § 485 sigter derfor alene til det i § 481 omhandlede Udlæg i Brugsrettigheder.

§ 486. Den Skyldneren hjemlede Beføjelse til at undtage Genstande til et vist Beløb fra Udlæg gælder efter nuværende Ret ikke, „naar Udlæg gøres for Skatter eller andre Afgifter til det offentlige“ (jfr. Konkurslovens § 160), og det i forrige Samling forelagte Forslag gjorde ingen Forandring heri. Da det imidlertid findes inhumant og urimeligt, at det offentlige skal kunne inddrive Skatter og Afgifter paa den Maade, at der berøves den paagældende endogsaa de for ham nødvendige Ting, f. Eks. hans Arbejdsredskaber, er denne Begrænsning i Skyldnerens Undtagelsesret her fjernet.

§ 490. Udtrykket „ikke forfalden“ er ombyttet med det praktisk taget tydeligere Udtryk „ikke udbetalt“.

§ 491. Under Nr. 5 ere Ordene „samt Klasselotterigevinster“ slettede, da der ikke ses at være tilstrækkelig Grund til, at disse ikke skulde kunne komme Kreditorerne til gode.

§ 510. Ved Henvisningen til Konkurslovens § 23, er tilføjet: „(Lov Nr. 30 af 20de Marts 1901 § 2)“.

Kap. 47. (*Klager vedrørende Eksekutionsforretninger*). Indholdet af dette Kapitel er i det hele overensstemmende med de Regler, som Udvalgets Flertal og Justitsministeren i forrige Samling ere enedes

om. Reglerne tilstræbe, samtidig med at hævde den af Udvalgsflertallet ønskede Behandling af Eksekutionsforretninger som Øvrighedshandlinger, at opretholde Adgangen til at faa alle dertil egnede Spørgsmaal, Eksekutionsforretninger vedrørende, frem til retslig Afgørelse, samt at lade det nuværende besværlige Appel-Apparat afløse af Former, der ere lige saa simple og lette som Kommissionsforslagets Kæremaal. For at undgaa Konflikter mellem Rettens og højere Øvrigheds Afgørelse og Usikkerhed i den formueretlige Stilling, har det været nødvendigt her, saavel som ved Tvangsauktion, Arrest osv., at stille Sysselmanden noget anderledes over for højere Øvrighed, end ellers en underordnet Øvrighed er stillet i Forhold til den overordnede. Et af Sysselmanden gjort Udlæg kan saaledes ikke omstødes af højere Øvrighed. Af de samme Grunde er det fundet mest praktisk ved Hjælp af ret detaillerede Regler at give Kompetence-Afgrænsningen mellem Retten og højere Øvrighed den størst mulige Bestemthed.

Kun paa ganske enkelte Punkter er der foretaget Forandring i det i forrige Samling fremkomne; hvilke disse ere, skal her nævnes:

I § 513 er det udtrykkelig udtalt, at Sysselmanden i Henhold til nye Oplysninger selv kan ophæve et af ham gjort Udlæg. At Sysselmanden bør have denne Adgang kan neppe være tvivlsomt, da det jo i Praksis jævnlig forekommer, at et Udlæg gøres i Rekvisiti Fraværelse, og at denne en følgende Dag møder hos Fogden og oplyser, at det skete Udlæg er i Strid med en Ægtepagt, et Pantebrev, en Lejekontrakt ell. a. Da nu fremdeles en saadan efterfølgende Indsigelse ofte ikke vel kan bedømmes af Sysselmanden, før han har hørt, hvad Rekvirenten har at sige dertil, bør den i Paragraffen ommeldte Frist, der i forrige Samling var foreslaaet sat til 3 Dage, forlænges noget; den er nu sat til en Uge.

I den til § 515 svarende Paragraf var i forrige Samling som 1ste Punktum af 4de Stykke optaget den Regel, at „Besværing til Retten over en Sysselmands Handlemaade under Foretagelsen af en Eksekutionsforretning først kan rejses, efter at Forretningen er sluttet.“ Denne Regel, der var optaget efter en tilsvarende Regel i Kommissionsforslagene, er imidlertid ikke stemmende med nugældende Praksis, den